Fenomenologia Ştiinţei

On Februarie 06, 2015

Accesează știința puterii de a intra în jocul subtil al confuziilor, amplificând acea caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții.

Totul părea desprins dintr-un ansamblu de vederi de dincolo de aparențe, de dincolo de rațiune, de dincolo de lucruri, de dincolo de infinit. În acord cu inedita zonă a pseudo-adevărurilor, sub sfera improvizației și a impredictibilului. Izolat, intrasem într-un amplu proces de evoluție, întinzându-se ca un soi de dirijare a atenției într-o altă direcție, exprimată printr-o entitate de sens ce se hrănea cu răspunsurile la întrebările fără de sfârșit.

Nonconformist. Păream distribuit într-un rol deloc credibil pentru un om normal, încadrat într-o lume dominată de o știință ce varia în funcție de atâtea necunoscute dispuse ca niște combinații de linii continue și întrerupte, în cadrul unor coordonate generalizate. Sarcinile de coordonare a indicilor și senzorilor de percepție implicați în elaborarea unei noi structuri cognitive deveneau mai complexe și mai critice pe măsură ce se adunau întrebările și răspunsurile.

Neplauzibil. Mă aflam în punctul de maximă altitudine, condus de acea sete nețărmurită de a prinde între vertebrele minții inefabilul ce numai geniul îl poate degaja, care te arde până în adâncul sufletului, făcându-te să intri involuntar într-un joc subtil al confuziilor, atrăgând însă curiozitatea. Indefinitul pe care nu-l puteam încadra într-o formă, și pe care însuși Dumnezeu cu atotputernicia sa îl însemnase cu fierul roșu al măsurii în transcendentalul ezoteric, devenise un produs al impulsurilor care generau *outputuri* spontane.

Un indicator de perspectivă. Nu mă mai limitam la observații generale, ci începusem să atribui sensuri metafizice unor căutări atractive, unor sentimente fluide. Cu riscul de a deforma exagerat marginile științei, de a deteriora adevărurile căpătate prin revelație. Precum saltul în înțelegerea universului, trecerea de la un spațiu obscur la un spațiu limpede.

Cred că mă asemănam cu botanistul francez Lamarck: *„El citea o carte după alta, umplea topuri întregi de hârtie, mâzgălea paginile cărților cu o sumedenie de notații. În mintea sa lua naștere un neverosimil amalgam: judecățile alchimiștilor medievali se împleteau cu teoriile vechilor greci, iar ipotezele contradictorii se ciocneau în creierul său într-un fel de dans nebun."*

Leadership: Te lași ghidat de tentația de a plasa știința oriunde în spațiul subiectivismului, construind pattern-uri de integrare a unor noi coordonate de orientare la nivel existențial?

Esența primei metamorfoze a științei este un soi de incompatibilitate vecină cu nebunia, din cadrul unei proces de continuă și neamăgită reflecție asupra realității personale. Felul cum îți antrenezi propria gândire, fapt ce ține de o clasă de considerații și reflexii ce pot fi găsite numai în jocul subtil al confuziilor care declanșează un noi valuri de întrebări și răspunsuri, sub sfera improvizației și a impredictibilului, te înscrie într-un soi de cursă nebună spre atingerea unui alt grad de dezvoltare.

Mai exact este vorba despre acel progres al științei capabil să te facă să stăpânești fundamentul solid și revelator al unei profunde experiențe, efectele inedite ale unei noi realități. Adevărata artă a stăpânirii științei se evidențiază în ceea ce nu este evident, în ceea ce nu se vede la prima privire, în realitatea mascată de supoziții și excepții. Leadershipul capătă în acest nou context un plus de forță nelimitată, fiindcă îți îngăduie să descoperi ceea

ce te atrage ca informație și semnificație, nu doar ca orientare de perspectivă pe termen mediu și lung.

Un savant rus a declarat la un moment dat: *„ Spre deosebire de artă, unde lucrul cel mai important este reacția vie și nemijlocită la cele văzute sau auzite, în știință trebuie să știi să te uimești de rezultatele gândirii, de semnificațiile cunoștințelor acumulate. Motivația cea mai nobilă și care corespunde cel mai bine spiritului științei este curiozitatea, dorința de a afla cum este alcătuită natura. "*

Informațiile extrase din observarea vieții, din contradicțiile și meandrele unei profunde transformări, creează drumul către noi puncte de reflecție, fiind apanajul dorinței de a afla cum este alcătuită natura. În mintea ta ia naștere un neverosimil amalgam: judecățile se împletesc cu teoriile, iar ipotezele contradictorii se ciocnesc într-un fel de dans nebun.

Leadership: Opoziția pe care o întâmpini între realitatea personală și gustul neclar al întrebărilor fără sfârșit servește în chip esențial distincției între semnificația pe care o atribui existenței și efectul confirmării ei finale?

Reconstituirea unor noi scări de valori, a unei noi baze de putere, într-o viziune largă și matură, începe de la experiența actuală a sinelui și a vieții. Şi se extinde până la judecata apriorică, adică ruptă de experiență. Aici știința, prin combinații de semnificații superioare, se constituie ca o coeziune a adevărurilor, a rațiunii și a vederilor de dincolo de sfera de experiență - măsurând importanța relativă a diferitelor rezultate obținute - cu tine însuți.

Leadershipul care pune preț pe unitatea dintre om și experiență se poate rezuma astfel: să lupți din răsputeri până reușești te învingi pe tine însuți și, în final, să ajungi stăpân pe situație. Este rezultatul unei autodepășiri care se realizează prin lărgirea înțelegerii asupra fenomenelor de impact, este rezultatul unei gândiri ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții într-un real care pare desprins din altă lume.

Deci, am putea spune că acest gen de leadership este rodul științei puterii de a intra involuntar într-un joc subtil al confuziilor pricinuite de concluzii, observări și analize ale „necunoscutelor" realității, atrăgând însă curiozitatea și producând rezultate prin convingerile bazate pe alegerea dintre mai multe variante de abordare a lor.

Confirmarea finală a existenței vine ca urmare a diminuării intențiilor de limitare a efectelor de tranziție de la certitudinea unei realități ce nu se poate extinde - la posibilitatea unei autodepășiri care se realizează prin comunicarea adevărurilor căpătate prin revelația unei noi lumi.

Ştiința care îți lărgește orizontul se măsoară prin ceea ce obții după ce ai eliminat cauza acelei suite de contradicții și confuzii care pot distorsiona imaginea de sine față de realitatea constatată ulterior.

Fenomenologiei Ştiinței i se poate asocia acea multitudine de operații de prelucrare a informației, adică o informatică, un mod de a colecta reprezentări ale aspectelor abstracte ale realității și de extragere a esențelor, o caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții.

Această abordare se reflectă în output-urile pe care le generezi la fiecare scanare a fenomenelor de impact care îți pot schimba total perspectiva asupra vieții. Fenomene precum indefinitul, contradicțiile, confuziile, paradoxurile sau antinomiile de tip finit-infinit, lumină și întuneric, viață și moarte, vechi-nou, bun-rău, adevăr și minciună, etc..

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-stiintei.html